

NÖDUTGÅNG

lågmäld monolog av Nimrod Tarrak

Originalalets titel Sortie de secours

© Nimrod Tarrak 1990

© bBq NetPublisher 1993

© wagelin & challis 2002

Roll: Mannen i Nödutgången

Mannen släpper in publiken iklädd vit helmask och rock. Han tar ingen kontakt med någon. Han går sist in i teaterrummet.

Han hänger av sig rocken och masken på en klädhängare vid sidan av scenen. Under rocken har han endast en nattskjorta. På fötterna ett par slitna gymnastikskor. Han går upp på scenen och ställer sig med ryggen mot publiken. Där börjar monologen.

Scen: En nödutgång till en biltunnel. Scengolvet omgärdat på tre sidor av papperskassar. I varje kasse finns en minnessak. Från höger; pillerburk, sliten danssko, gitarr, revolver, livrem, aod, lampsladd (+ två kaffemuggar och en bandspelare), slangstump, papperslapar. På scenen står också en stol.

1

Märkligt. Ganska märkligt. Så nära varandra man kommer. Lite skrämmande...

...men det blir väl så när det är smått om utrymme. Normalt är jag mycket noga med integriteten...men så här är det väl annorlunda. En del betraktar det som konstigt att bo så här. En del tycker det är romantiskt. Jag tycker det är skönt. Här är väggarna så lena som hud.

Jag upplever. Ja, jag säger uppleva. En del påstår att jag drömmer, kanske det, eller att jag inbillar mig, kanske det. Jag säger att jag upplever.

Så här framåt kvällarna upplever jag ofta att jag har en publik. Det är Ni.

Sitter Ni där? Ni brukar sitta där.

Ni får ursäkta om det svider lite i ögonen. Det är inget farligt. Det är bara avgaserna. Jag vet inte vilken väg Ni kom, men normalt kommer man den vägen. Där utanför ligger en biltunnel. Mycket taxibilar så här på kvällen.

Oftast är Ni oerhört vänliga och förstående. Fast vissa kvällar kan Ni vara surmagade. Ni får ursäkta om det svider i ögonen. Om det nu gör det, för jag har ju ingen aning om hur pass verkliga Ni är.

Paus(under vilken han ingående studerar publiken. Vissa känner han igen och gläds åt det.)

Jag är samlare. Jag samlar på saker som gör att man minns. Saker som ger kontakt.

Här är till exempel en lampsladd. Då tänker jag på och känner stark närhet till en vän.

Min vän Missionären. Det var jag som kallade honom så.

Inte för att han var religiös, utan för att han utstrålade godhet. Han kunde aldrig säga ett ont ord om någon. Han älskade verkligen människorna, och hade alltid tid att lyssna på andra. Han var en fantastisk lyssnare. Dessutom älskade han opera. Han brukade skrida genom korridorer och nerför trappor där accustiken var bra. med stor värdighet

och med vibrato. Oooooooooooooo!

Jag hörde honom aldrig sjunga något annat. (knackar sig för pannan) Jo, en gång. Han sjöng ur Valkyrian. Hojattaho, hojattaho. Bra replik.

Här. Den här livremmen har tillhört Sern'er. Det var ingen nära vän, men jag har hälsat på honom en gång. En fantastisk skådespelare. En av de bästa. Han var så äkta. Man trodde på honom. Något helt annat än de konstens legoknektar man ser på teatrarna nu för tiden.

Den här pistolen. Egentligen skulle det ha varit ett gevär, men jag har inte hittat något. När jag ser på den tänker jag på Antonin. Inte..., inte... Artaud, utan en vän till mig som också älskade musiken

och konsten, men som aldrig hittade en plats åt sig själv där. Hur många gör det? (kliar sig eftertänksamt med revolverpipan i ansiktet)
Söta barn hade han också...

(tar upp en pillerburk som han tappar. Pillren ramlar ut) Hoppsan! Det är inget att vara rädd för. det är inget farligt! Det är bara flourtabletter. Man kan äta hur många som helst.
Lizette...Lizette. Hon var mor till mina barn. På morgonen skickade hon iväg barnen till skolan.
Kysste mig farväl, när jag gick till jobbet. Låste ytterdörren.

2

Spolade upp vatten i badkaret. Vek ihop sina kläder i en prydlig liten hög. Överst på högen la hon sin vigselring.

Hon var alltid mycket noga i allt hon tog sig för...Hon var så vacker...så speciell...Hennes ögon var...Barnen ser precis ut som...

(tar upp en sliten dansko) Han skulle ha blivit en av världens främsta. Han gjorde sitt livs grand jete* från ett hustak. I soluppgången. Jag hoppas det var vackert...

(lyset tänds) Oj, nu blev det natt. När det är mörkt är det dag och när lysröret tänds blir det natt.
Logiskt.

Här finns dem. Mina vänner. De som jag älskar. De som stannar kvar. Jag bär de alltid med mig. Det är konstigt, Jag minns de så väl. Jag pratar med de, men de levande minns jag inte. De är bara suddiga konturer. Jag kan gå ut på gatan och titta på folk och då tittar jag verkligen intensivt. När jag sen blir ensam minns jag ändå inte hur de såg ut. Jag tycker synd om människorna. De lever därute. De andas. De rör på sig. De pratar. De finns, men utan att existera. Utan att uppleva något. Jag minns inte mina syskon eller mina föräldrar, eller Sascha. Det var min andra fru. Men jag minns hur de känns. Jag brukar blunda. Jag koncentrerar jag mig så att känslan här i axeln försvinner. Jag känner inte längre min arm. Sen brukar jag låta handen smeka mig i ansiktet och gissa vem det är.

(han smeker sig över ansiktet) Det är mamma. Hon smeker alltid lite nervöst, med mellanrum mellan fingrarna. Mamma, mamma. (klappar sig burdust på huvudet och rufsar runt i håret) Pappa. Han har så stora händer. Han är så stark. Jag har ju så fjolliga händer, men han har ju jobbat med sina. Pappa.

(smeker sig varsamt över kinden) Min syster.

(smeker läpparna) Sascha. Hon vill alltid smeka mina läppar. De är så lena.

(smeker med bara ett finger) Mina barn (tittar upp)...De är nog stora nu...

Jag samlar på musikinstrument också. Det här har varit en tolvsträngad gitarr. Jag ska laga den någon gång. Det här är faktiskt en aod. Ett arabiskt instrument. Halsen har gått av. Jag har limmat lite här.

(han tar gitarren, lägger den i knät spelat som på en sittra, i tretakt Bob Dylans "Desolation road, sista versen)

I recieved your letter yesterday, buy the time the doorknob brooke.

When you asked me how I was doing, was that some kind of joke.
Right now I cannot read so good, send me nomore letters, no.
Not unless you mail'em from Desolation road.

(förlägen) Jag hade en fin gitarr en gång. En riktigt fin gitarr, men jag hade också musikliska vänner, så jag tröttnade. Ni vet. Det blir lite falskt eller en takt för mycket. Det är svårt att stämma en gitarr också! (ställer ifrån sig gitarren)

(en stunds tystnad)

3

Jag upplever mycket. En del tror mig inte, men jag tror att upplevelserna försöker berätta saker för oss. Man måste lyssna till dem. Tro på dem. Då leder dem oss genom livet. Gör oss starka. Ofta känns upplevelserna mera äkta än det vanliga livet. Som nu. Som då.

Förut upplevde jag genom speglar. Så fort jag såg in i en spegel började jag delta i händelser. Jag reste långt in i speglarna. Kunde vara där i flera timmar. Sascha förstod aldrig det där. Först trodde hon att jag fåfång, men sen förstod hon, men aldrig vad. Hon tyckte jag skulle söka upp någon, men jag ville inte. Det var ju så spännande.

Jag såg mig själv i olika situationer. Oftast dramatiska. Livsavgörande.

En kväll gick jag ut i hallen. Tänkte kamma håret, tror jag, men blev stående framför spegeln. Helt plötsligt var jag på ett hotellrum med en annan man Vi älskade och jag tyckte om det. Det gjorde mig förbryllad. Jag hade aldrig tänkt tanken. Det är klart att man tänkt tanken, men jag har alltid ryst vid den. Nu njöt jag. Efter en stund kom mina barn in i rummet. De bara stod där och tittade. Då reser sig min sängkamrat upp. Det är Lizette....Hon tar barnens händer och går ut ur rummet. när dörren stängdes efter dem var det en celldörr. Jag bankade på celldörren och skrek att de skulle släppa ut mig. Jag bankade huvudet mot dörren. Till slut svimmade jag.

När jag vaknade låg jag på golvet i hallen. Jag kröp in till Sascha som låg och sov.

Det är väl inte kriminellt att böga, sa hon när jag väckte henne och förresten var det ju bara en dröm.

Fattar du inte, sa jag. Han kunde ju vara smittad.

Var han det då?

Inte vet jag.

Sov nu, sa hon och vände sig om.

Vem fan kan sova. Det kan ju ta tio år innan man vet om man är smittad. Jag skulle ju aldrig mer få vara med dig. Jag hade ju svikit dig. Jag blev en asylsökande hos döden.

Det var ju ingen kille. Det var ju din förra fru, sa hon surt och somnade om.

(han hör ett ljud)

Beirut. I Beirut har jag haft mycket starka upplevelser. Många gånger har sprungit utmed gatorna i artillerieldens störtskurar.

Min syster bor där. Hand i hand har vi kastat oss mellan de sargade huskropparna. Snubblat över liken. Liken som legat där. I hettan.

Flugorna har surrat runt frusna ansikten. Ögon som stirrar. Ögon som aldrig mer får slutas. Ögon som aldrig får förlösas från skräcken. Frusna ögon i hettan.

(en arabisk röst hörs deklamera, han söker ljudet, lyssnar. Medans den arabiska rösten håller på börjar han tala)

Det där har jag skrivit.

(han sjunker ner på knä. Knäpper händerna och sluter ögonen.)

4

Till min syster Lea i Beirut.

Min kära syster
du som lever
söder om havet
Du som vårdar
persikokvistarna
i ruinerna

Många svarta nätter
satt vi på berget
tätt intill varandra
Våra unga ögon
reste långt över havet
till horisontens paradiset

Din hand i min
så liten, så tunn
som en sparvunge
Nykläckt och hungrig
men fylld av drömmar
och oändlig framtid

Min syster
kära vän
en dag kommer jag åter
dit där persikorna växer i ruiner
där sparven söker lä
undan jägarens pil

Fast allt det där är borta nu. Nu upplever jag bara stillsamma saker.

(han öppnar ögonen)

Möten. Sen jag blev kallad behöver jag inga speglar längre. Jag träffar människor och samtalar med dem.

Kallad.

(han reser sig)

Ja. Jag säger kallad. Vissa kanske skulle säga att jag haft en uppenbarelse, men jag tycker det låter så vulgärt. Kallad. Jag blev kallad. Jag minns så väl den gången. Jag pratade med en psykolog på sjukhuset om det. Hon försökte få mig att säga att jag bara drömt eller inbillat mig. Men jag ville inte. För var det en dröm. Var den så värdefull för mig, så sann att jag inte kan vittna falskt mot den.

Hon tyckte jag skulle börja i terapi och lära mig se världen som den är. Hur kan hon veta hur världen är?

5

Nej. För om det är drömmar, är dem det enda som fyller mitt liv med någonting av värde och ingen ska ta ifrån mig rätten att uppleva. Att uppleva något äkta. Något riktigt, verkligt.

Hur minns du din barndom, frågade hon.

Jag har inga minnen från min barndom, svarade jag.

Då tyckte hon jag skulle gå i hypnos för att sudda ut mina upplevelser. Då slutade jag prata med henne.

Hon förstod inte. För hade hon gjort det hade hon fått följa med på en resa långt bortom hennes lilla värld, men hon vågade inte.

Hon försökte fästa bojor och kedjor runt mina handleder. För att inte heller jag skulle få resa.

Det är konstigt. När jag berättade om min kallelse för henne, sa hon att det var något underliggande kom plex som jag bar på. Som behövde bearbetas.

De läser, läser, läser, men de upplever inte.

Jag vet att de är rädda för de krafter som finns runt oss och som kan vägleda oss. Om vi törs följa med.

Det var en kväll. Jag var ensam hemma. Sascha jobbade kvällskift. Jag såg på TV. Något amerikanskt skit. Fast det är konstigt. Jag minns så väl dialogen.

Hey man. You look like a peace of shit.

So what?

So what. You wanna stay in this dump forever?

No.

Well. Look at your self. The clothes you wear.

I like these clothes.

Sure. Trash. Thats whats in your head to. Trash.

Don't say that to me.

Do me a favor. Shut up and listen. You gotta change.

I don't wanna change.

Listen. You wanna go to the top?

Yeah.
Yeah. Buy your self new clothes.
Why?
Look at the guy overthere. Whats he like.
A fag.
Maybe. But what he's got.
Stupid face.
Maybe. But he's got money. And more. Fancy dames. Thats the price you have to pay...

Han pekade mot något och jag vände mig om för att se vad det var. Då såg jag ett fantastiskt ljus som föll ut ur badrummet.
Ljudet på TV'n försvann. Jag hörde nya ljud. Vackra ljud. Hemska ljud.
Jag reste mig ur fotöljen. Jag minns inte att jag gick. Utan jag förflyttades till badrummet. I spegeln såg jag mig själv. Jag var redan på väg. Jag kastade mig in i spegeln för att få följa med.
Jag gick genom en värld där ingenting var sig likt. Ingenting gick att känna igen. Allting snurrade, och snurrade, och snurrade, men jag gick lugnt igenom allt som flöt omkring mig. Efter ett tag kunde jag urskilja gator och hus, träd och bilar. Allting snurrade.

6

Plötsligt kom jag in i en lekpark. En enorm lekpark. Det kryllade av barn. Jag kände igen varenda en, sen jag gick i skolan. Det fanns inga vuxna i parken. Barnen lekte inte. De sparkade på varandra. Slet sönder varandras kläder. Först trodde jag att de kysstes, men sen såg jag att de bet varandra i ansiktena. Jag trampade på en del som låg ner, men ingen såg, kände eller brydde sig om mig.

Jag kom fram till en pissoar. Det är sant. Det luktade verkligen piss. Gammal gubbe.
Jag gick in i den. Innanför var det en fantastisk kyrksal, med gotiska bågar och vackra målningar på väggarna. Där bänkraderna borde ha varit stod roulettebord och enarmade banditer. Jag gick gången fram. Det var fullt med folk. De söp, rökte, spelade och hånglade. Jag kände igen dem allihop. De var mina vänner, men nu vände de sig bort när de såg mig.

Framme vid altaret hängde Jesus på korset. Han såg så nöjd ut. Glad och harmonisk.
Han såg på mig. Han sa inget. Bara tittade. Ni vet så där med ett leende och ett svagt skakande på huvudet.

Jag satte mig på golvet och väntade. Det var rökigt och bullrigt. Folk sprang och skrek runt oss.
Då talade han.

Jaha, du är här nu. Förr eller senare kommer man hit.
Hans röst var låg och mild, men skar som en diamant genom larmet.
Vad gör vi nu, frågade jag.
Jag vet inte, sa han. Ska jag sjunga för dig?
Ja gör det, sa jag. Så sjöng han.

(i falsett)Bara en liten tråd av kärlek
binder vävar av hopp och tro
bara en liten, liten människa
kan bli stor nog att gro.

Jag applåderade och skrattade. Vi hade det verkligen trevligt.
Jag sa att jag känner en annan som heter Jesus. En portugis.
Det gillade han inte. Han blev lite sur.
Fast jag tror inte att han är långsint. Det kan man ju inte vara om man låter sig spikas upp på ett kors av en massa människor, och sen förlåter de tre dar senare.
Jag frågade, hur känns det att blöda för människorna.

Det är inte jag som blöder, sa han. Det är kvinnorna som blöder. Varje gång ett barn föds riskerar de att blöda ihjäl. Tänk på det du. Jag slutade blöda för länge sen. Nu ser jag på människorna mest med medömkan. Följer deras öden genom ett glas.
Varför är jag övergiven, frågade jag. Varför har mina vänner lämnat mig.
Är du säker på att de lämnat dig? Om det nu är så kanske det är för att kunna komma tillbaka.
Annars har de inget att återvända till.
När vi var unga,sa jag. Var vi alla revoltörer. Alla ville störta det gamla och bygga upp något nytt.
Jag fick gå längst fram och alla hejade på.

Vi bröt mot alla regler som fanns, men nu hälsar de knappt på mig.
Han log och skakade på huvudet. Du förstod aldrig. Du är underklassig. Det är inte dem. Enkelt.
Det var en lek för dem. Du vill tillhöra eliten, men inte betala priset. Felet med dig är att du är en arbetarunge, men du fick aldrig lära dig att arbeta.
Det fick väl inte du heller, sa jag.
Då såg han strängt på mig.
Det vet du inget om, svarade han och förresten hör det inte hit. Du är fortfarande ett barn. Fortsätt med det. Låt de otrogna klafsas runt i sin egen kvicksand. De förtjänar inget annat. Glöm dem. Lek med mig istället.
Jag vill veta, insisterade jag.
Veta vad?

Varför det är som det är.
Han suckade och sa: Endast de döda talar sanning. Prata med de istället. Fråga dem. De ändrar sig inte. Lyssna. Sök din rot. Det är där allting skapas. Jag ska berätta en saga för dig.

Det fanns en man som aldrig ville krypa, men som hela sitt liv kröp. Till slut blev han också skjuten som en galen hund. För fast han kröp växte hatet där inne i hans huvud. Fattar du. Därför blev man tvungna att blåsa ut hjärnan på honom. Förnedrad krälade han runt i sin egen skit medans hålet växte i hans huvud. Han dreglade och tjöt. Hans socialistiska tro kunde inte längre hjälpa honom och någon Gud hade han ju inte att vända sig till. För som han sa; vår Gud är oss en väldig bluff.

Det är min morfar du pratar om. För jag minns att han sa alltid så. Visserligen hade han ett hål i huvudet, men det var en hjärntumör. Han blev inte skjuten utan ihjältrampad.

Är det den enda tro du har är den klen. För den Gud som han inte trodde på ville fostra honom. Lära honom hans plats. Det räckte inte med att han hela livet fått kräla och krypa. Nu var det dags för finalen. Och gud sprängde hans hjärna, hans vilja, hans innersta drömmar i små, små bitar. Splatt. Hans naglar slutade riva sönder tapeten. Han var bara lekamen. En leksak för maskarna. Din mormor fick kämpa vidare och försöka hålla liv i hans ungar. Åtta stycken, eller hur? Slut på sagan. Hjärntumör. Ha. Läkare. De tror dem håller på med något stort, men det är bara en lekstuga för bortskämda barn. Prata med din morfar. Han vet. Han är ju död. Just det. Jag sa ju att bara de döda talar sanning.

Gud. Var är han?

Gud? Han har inte varit här på länge. Jo, förresten. Idag är han det eller rättare sagt där.

7

Han pekade på en bananlåda som stod nedanför altaret. I den låg en liten gubbe. Inte större än så här. Jag tog upp honom. Han var kall och kantig. Han plirade mot mig och sa; Det är inte långt kvar nu. Jag torkar bort. Försvinner. Är inte Ni allsmäktig, frågade jag. Står inte Ni över förruttnelsen? Det tror man när man är ung. Det går över. Jaja, man kan ju alltid börja om. Det gör jag jämt. Var inte så avundsjuk. Usch, jag fryser. Lägg ner mig. Jag bäddade ner honom. Han sov redan.

Jag vände mig om mot Jesus. han var borta. Han satt borta i ett hörn och pratade med någon. Det var ju du!

(han pekar på någon i publiken)

Ja. Nu minns jag. Ni tittade åt mitt håll och viskade.

Ifrån lådan hörde jag skrik från ett spädbarn. På korset hängde en kvinna från Kenya som jag kände igen. Hon skrek åt mig att springa ut ur kyrkan. Jag frågade om jag inte skulle hjälpa henne ned. Nej! Skrek hon. Spring! Och jag sprang och kastade mig ut genom porten och allting sprängdes i luften. Sen minns jag inte mer. Förrens jag såg Sascha böjd över mig. Hon baddade mig med bomull. jag blödde ur pannan. Hon sa att jag slagit huvudet i badkarskranen. Jag fick panik och skrek. Han har sprängt min hjärna! Han har sprängt min hjärna! Det är sant. Jag skrek så.

När jag hade lugnat ner mig sa jag till henne att jag måste resa iväg och träffa min morfar. Han är ju död, sa hon. Jag vet, sa jag, men jag har blivit kallad och fått en uppgift. Var ska du träffa honom, frågade hon. I hans hus. Du förstår jag måste reda ut det här. Var jag hör hemma. Hör du inte hemma här då? Nej. Tänker du lämna mig? Jag lämnar dig bara för att kunna komma tillbaka till dig.

Om du reser för att träffa din morfar behöver du inte komma tillbaka.

Hon förstod aldrig.

Då kanske du träffar din föredetta på samma ställe! Skrek hon efter mig i trapphuset när jag gick.

Min morfar hade verkligen hjärntumör, men han dog inte av den. Ja tror inte att det är så farligt som det påstås. Man kan nog lära sig att leva med en tumör i huvudet Men han kunde inte det. han tyckte det var förnedrande. Han var en riktig karllakarl och tyckte att det var kärringaktigt att vara sjuk. Speciellt i huvudet.

Det fanns ett dieselaggregat på gården där han jobbade. Ett sådant där som man alstrar ström med.

8

Han kopplade en slang från avgasröret och till svinstian, som han hade tätat alla springor på. Sen dog han i sällskap med åtta grisar. En viss panik hade utbrutit bland grisarna. Så man vet inte om han blev ihjältrampad eller dog av avgaserna. Där låg han iallafall i skiten. Han ville väl dö tillsammans med de enda han respekterade.

En slang. Jag borde ha en slang här någonstans. Här.

(tar upp den ur påsen och luktar i den)

Diesel är intressant. Avgaserna går ner i lungorna och när man andas ut stannar oljan kvar. Det får man ha hela livet. Djävulskt uttänkt.

Det fins en stuga uppe i bergen som min mormor en gång ärvde. Dit älskade han att åka. Jag var där som barn. Det ligger så vackert. Bakom huset klättrar berget rakt upp mot himlen och framför ligger ängarna och sjön. Vid strandkanten kunde han sitta i timmar och bara titta ut över sjön. Det var väl som meditation, antar jag.

Han pratade nästan aldrig med oss eller med mormor, men med djuren pratade han. Han viskade till fiskarna i sjön så ingen annan skulle få höra. Det påstås att han till och med fick klappa vildsvinen och rådjuren.

Jag reste upp till stugan. Jag visste att ingen skulle komma dit. Mina kusiner har den som sommarstuga nu för tiden, men nu var det höst. Ingen skulle vara där utom vi två.

Jag hade nog varit där en vecka tror jag. Jag satt på trappan och såg ut över sjön. Dimman tätnade ihop. Den reste sig upp ur vattnet tills den täckte hela sjön.

Då började den smyga upp på stranden. Vräkte sig upp över ängarna. Likt en pöbel av osaliga andar marcherade den upp mot huset. Mot mig.

Det var som om den skrek; ge oss vår rätt! Ge oss det vi aldrig fick! Ge oss respekt!

Jag skrek tillbaka. Vem fan tror Ni att jag är! Någon jävla Messias! Jag är bara en apa från stan! Jag kan inget göra! Det är försent!

Då skrek dimman tillbaka; Varför är du då här?

Då förstod jag. Det gällde inte bara mig. Det finns många osaliga.

Dimman stod tät runt huset. De osaligas röster hade tystnat. De stod där med knutna nävar och bara stirrade. Väntade, med pöbelns fulla rätt.

Då hörde jag hans steg. Tunga, trötta. Jag vågade inte vända mig om. Han stannade till. Sen hörde jag hur han gick in i huset. De osaliga såg uppfordrande på mig. Tysta. Kalla. Jag förstod att jag hade ett uppdrag. Det var försent att ändra sig. Jag vände mig om och gick in i huset.

(han försöker pratar, men får inte fram några ljud. ha bara stirrar förtvivlad på publiken. Hans ögon tåras. Han sjunker ner på golvet. Dunkar sitt huvud i golvet. Rafsar med naglarna mot golvet. Efter en stund stillnar han. Fortfarande med huvudet vänt mot golvet börjar han mödosamt tala)

9

(svagt) Min bror hämtade mig. Han bar mig ut ur huset. Jag orkade inte gå. Han påstod att jag legat i huset i en i flera veckor. Han lämnade in mig på ett sjukhus. Där fick jag behandling....Där blev jag behandlad...Åren går...Psykoinfantil. Vet Ni vad det betyder? At man vägrar sluta existera. Att man vägrar att förneka sina upplevelser...Det har runnit mycket skit under broarna sen dess, som en kompis på sjukhuset uttryckte det.

Jag fick en lägenhet.

(han tittar upp)

Jag fick en lägenhet? Nu minns jag inte var. Jag glömde att betala hyran. Tja, det är lätt hänt. Det är ju inte det första man tänker på.

(reser sig)

Jag har bestämt mig för att skriva ned vad min morfar och jag pratade om och ge ut det i en bok, men jag minns inte ännu vad vi sa. Jag har hittat några anteckningar jag gjorde.

(letar fram en påsen och tar upp några lappar. Läser från dem)

“I verklighetens utkant finns en glasruta. På den ena sidan står de som vill därifrån och på den andra de som vill in i den.“

“Alla människor vill existera i ett sammanhang, men hunden söker avskildhet när den är sårad.“

“De föraktade föraktar de föraktade.“

Jag trodde han skulle säga något om underklassens kamp mot förtrycket eller om arbetarnas reorganisering...men han...Det är väl symboliskt.

(läser) “Dimman är skrämmande för man ser ingenting, men samtidigt är man trygg. Bara man törs treva sig fram i dess skydd“

Egentligen spelar det väl ingen roll, bara man har något att hålla sig till. Något man förstår.

Jag ser livet som en kruka. När jag var barn var den fylld med alla mina önskningar, mina drömmar. När jag blev äldre började krukans spricka och drömmarna sipprade ut. Mer och mer. Nu är det bara skärvor kvar...men det är vackra skärvor.

(han hör något. Ser bort mot ingången)

Nu måste jag be Er gå. För min vän Missionären kommer och jag är så spänd. Det är länge sen vi sågs. Han är inte så förtjust i publik, som jag. Nu kommer han. Var tysta så märker han Er kanske inte.

10

(han sträcker ut sina armar mot sin för publiken osynlige vän. Kramar honom. Håller hans händer och ser på honom)

Vad underbart att träffa dig. sitt. Kaffe?

(tar upp kaffemuggarna ur Missionärens påse + sladden)

Va? Nej det är ingen här.

(han ser mot publiken, men ser den inte längre)

Det är bara trafiken du hör från andra sidan väggen.

(han tar fram bandspelaren)

Musik?

(sätter på Vagners "Trollritten")

(han håller sladden som en cirkel)

Känner du igen den här?

(han sätter sig på knä framför sin vän, ser på honom genom sladdens cirkel, ler. Han är lycklig.

FIN